

11.09.2017

De kunstenaars en de dood

PLUS

[Joep van Ruiten](#)

[Cultuur](#)

Sarah Grothus bij haar werk tijdens Grensloos Kunst Verkennen in De Wijk.
Foto Florian Sint

Grenslöös Kunst Verkennen vroeg kunstenaars zich te laten inspireren door het landschap van de Reest. Sarah Grothus moest aan de dood denken.

Vanaf de brug over de Reest, die Drenthe met Overijssel verbindt, kun je 'm heel in de verte zien staan: een klein huisje dat doet denken aan een doodskist. Dichterbij gekomen blijken de wanden en het dak van

het huisje van wit doek gemaakt en van ijle schetsen voorzien. Binnen het huisje veranderen de schimmen in menselijke figuren die zweven tussen ontstaan en vergaan. Vrouwen en kinderen, lijken en embryo's.

Landschap

Bedenker en maker van dit werk is Sarah Grothus (1984). De organisatoren van kunstroute Grensloos Kunst Verkennen raakten tijdens Art Rotterdam, de beurs voor jong kunsttalent, onder de indruk van haar tekeningen en nodigden Grothus uit zich te laten inspireren door het landschap tussen De Wijk en IJhorst.

„Dit is de eerste keer dat ik mijn werk buiten exposeer”, vertelt Grothus terwijl ze naast haar ‘grafhuisje’ de wacht houdt. „Best spannend, ook omdat ik niet weet hoe het zich in de buitenlucht houdt, wat de wind met het hout gaat doen. Voor de regen ben ik niet bang, een paar vlekken op het doek erbij, een paar waterkringen door mijn tekeningen, maakt het misschien nog beter.”

Fascinatie

Grothus is gefascineerd door de dood sinds haar vijfde, sinds haar opa overleed. „Dat maakte zo'n grote indruk dat ik daarna, vaak als iets ingrijpends gebeurde, mijn ouders de vraag stelde: 'Moet ik nu sterven?'. Als ik terugdenk aan mijn kindertijd ben ik sindsdien eigenlijk altijd bezig geweest om te onderzoeken wat de dood is, wat het betekent en hoe het voelt.”

Met haar werk wil Grothus vragen oproepen over de manier waarop we met de dood omgaan. „Dankzij een beurs van het Mondriaan Fonds ben ik vorig jaar naar Mexico geweest waar ik de Día de Muertos heb meegemaakt. Erg interessant. Daar wordt de dood min of meer gevierd. In Europa lijken we bang voor de dood en willen we het wegstoppen.”

Dat laatste merkt Grothus ook bij het vinden van plekken om werk te exposeren. „Economisch maak ik het mij als kunstenaar hier niet makkelijk mee. Het schrikt af. Zeker in Nederland, waar mensen zich liever vrolijk maken. Maar ja, ik maak nu eenmaal geen werk voor de markt. Ik heb dat wel gedaan, maar daar werd ik weer niet vrolijk van.”

Te jong voor de dood?

Regelmatig krijgt ze de vraag of ze niet te jong is voor de dood. „Ik ben op een leeftijd dat ik niet aan mijn eigen dood hoef te denken, maar ondertussen is de dood er wel. De dood is er altijd. Zelfs nu. Door het weer, de wind en de regen, wordt mijn kunstwerk aangetast. De verrotting is al begonnen.”

Grothus wil de dood niet per se als negatief zien, zegt ze. „Ik weet niet of de dood het einde betekent. Ik weet ook niet of ik geloof in een leven na de dood. Misschien is het juist daarom dat het probeer te visualiseren.” Ze wijst op een gedicht dat bij haar kunstwerk hoort, *Smeltende sneeuw*, een metafoor voor transformatie. „In die zin is mijn werk niet alleen esthetisch, maar ook spiritueel.”

Joep van Ruiten

Cultuurjournalist voor Dagblad van het Noorden & Leeuwarder Courant, gespecialiseerd in literatuur, beeldende kunst, erfgoed en Drenthe. Kunstconsument en blogger voor www.woestenledig.com.